

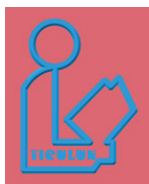
VŨ BẰNG

*ĂN TẾT BẰNG NƯỚC
SUÝT MÈO À ? KHÔNG ĐƯỢC*

Ăn tết bằng nước suýt mèo à ? không được

Vũ Bằng

Paris * 08.2025

Bìa : *M. C. P*
Nguồn : *thuquanbanthao*

Ăn tết bằng nước suýt mèo à ? không được

VŨ BẰNG

**VĂN HỌC số 200
Giai phẩm mùa Xuân 1975**

K hông những đã to, ông Tín Hưng lại béo, Ông chiếm một chỗ ngồi đồ sộ trong xã hội. Từ đằng xa người ta đã trông thấy ông rồi. Trông thấy ông, vì... khối nhục (thịt) đã đành. Lại còn vì màu da ông nữa. Da ông trắng nhẽ trắng nhại. Ông chỉ có thể ví với một con lợn cạo lông. Mà cái mặt ông thì y như mâm xôi cúng cụ, trắng bôm bốp, chưa có bàn tay nào sờ đến. Bè bạn thấy ông thường đùa :

– Anh đứng đấy cho tôi soi gương một tí.

Mặt ông soi gương được thực. Người ta bảo tướng ấy là tướng khó chơi. Không cần. Ông chỉ ăn và kiếm cách ăn thế nào cho ngon. Rượu, ông cũng thích lắm. Nhưng rượu nhẹ, ông không dùng. Ông chỉ soi được có Thanh Mai và Mai Quế Lộ.

Chính hôm 28 tết vừa rồi, lúc sang chơi nhà ông cả Hải, ông vừa làm nửa chai Mai Quế Lộ pha với Thanh Mai. Tội nghiệp, ai lại còn không biết rằng những lúc ấy ông hay đùa nhả lắm. Vậy thì cái việc này, ta phải quy cho bà Hải là người có lỗi trước tiên. Ông Tín Hưng sang bàn chuyện tết với ông cả Hải. Vừa vào đến nhà giữa, ông thấy bà cả ngồi một mình gói bánh chưng.

– Bánh chưng năm nay tôi gói ngon lắm. Nhiều thịt, nhiều đậu... gọi là cứ ăn ba chiếc cũng chưa thấy chán.

Vừa lúc ấy thì hai chục bánh đã gói xong, để trên giường. Bà bắt bếp ở giữa sân và đặt một cái thùng bằng sắt tây to lên đó. Bà xếp bánh chung vào. Vừa lúc ấy thì ông Tín Hưng hỏi rằng :

– Thưa, thế ông nhà đi vắng ? Đi đâu vậy ạ ?

– ... Đâu chạy sang bên cụ tôi thì phải. Xin phép ông, tôi đi gọi về.

Và bà đi sang “bên cụ” gọi chồng. Bà đã làm một điều lầm lỗi : bà để ông Tín Hưng ngồi một mình. Mà ông Tín Hưng không bao giờ thích ngồi một mình. Ừ thì bảo ngồi một mình mà có rượu để nhấm nhót hay có gì ăn cho khỏi buồn miệng thì đi một lễ ! Ông không thể uống nước khan và khoanh tay lại như một ông phỗng đá. Làm thế nào được bây giờ ? Ông nhìn ngược, ông nhìn xuôi. Ở dưới

gầm tử, có bốn con mèo con đẹp quá.. Ông xoa đầu nó. Ông nghịch. Và ông nhìn thấy cái thùng luộc bánh chưng. Ông bèn nảy ra một ý nghĩ. Cho mèo vào trong thùng đập lại, tất nó làm trò lạ lắm.

Ông nghĩ thế và ông làm thực. Ông đập nấp lại. Ông lắng tai nghe. Chưa thấy gì thì vợ chồng ông cả Hải đã về.

Cả ba người ngồi uống nước.

Một lát ông Tín Hưng đứng dậy và nói :

– Gớm, ngồi đợi ông anh sốt cả ruột. Khoác cái áo vào đi xem thiên hạ sắm tết đi.

Ông cả Hải không từ chối. Ông bảo bà đợi cửa ông. Bà Cả vừa dọn chồng về sớm vừa mở nắp thùng bánh chưng ra đổ nước.

– Cậu nhớ về sớm nhé. Tháng củ
mật, nhà vắng...

Bà lại vội dậy nắp thùng bánh lại và
ra đóng cửa. Quay vào, lửa đã cao ngọn
rồi. Bà thắp một nén hương để ở cạnh
thùng bánh, đánh dấu. Nén hương này
tắt, bà đốt thêm bốn nén nữa thì là bánh
chín. Bà yên tâm đi ngủ để cho người
nhà trông. Mấy hôm nay lo sắm tết, mệt
quá. Bà dặn người nhà lúc nào thấy hết
hương thì gọi bà dậy để bà thay nén khác.

Ông Cả đi chơi về đánh thức bà
dậy thay hương. Hai vợ chồng ngồi nói
chuyện đến khuya. Nén hương thứ năm
đã tàn. Lúc ấy, hai giờ sáng. Bánh chưng
xem chừng đã được rồi. Bà cầm cái đóm
soi vào thùng bánh lấy một chiếc ra xem
thử.

Ngọn lửa vừa hắt vào trong thùng thì bà thấy cái gì ? Cái vật bà trông thấy kỳ cục quá, bà không thể không giật nảy mình lên và nghĩ ngợi một chút trước khi cho chồng biết. Bà bảo ông cùng nhìn vào xem cái gì.

– Này cậu, cái gì đen đen thế này nhỉ !

Nồi bánh nóng bốc khói lên nghi ngút. Bà chưa dám đưa ngay tay vào. Ông Cả bảo :

– Chắc lúc xếp bánh, lại vô ý để rơi cái lá cái liếc gì vào đấy chứ gì ?

Tuy là nói cứng, ông vẫn không hiểu cái đen đen ấy là gì cả. Bà bảo :

– Không ! Cái lá gì lại lù lù một đồng thế ?

– Thôi không nói lời thôi. Để tôi lời ra thì biết.

Ông Cả kêu lên ba tiếng. Tiếng kêu thứ nhất để tỏ sự sợ hãi, khi tay ông đụng phải một chất bầy nhầy mà lại ram ráp. Tiếng kêu thứ hai để tỏ sự ghê tởm khi ông kéo cái vật ấy ra. Và tiếng kêu thứ ba như thể tiếng kẻ cướp đâm vào cổ, ông kêu khi quăng được con mèo hằm ra sân ! Cả hai vợ chồng ông cả Hải đều biết ngay tại sao lại xảy ra cơ sự này. Bà đã để ông Tín Hưng ngồi một mình khi nãy. Chẳng ông Tín Hưng thì thì còn ai ! Họ đã biết rằng đối với ông Tín Hưng người ta có thể ngờ được hết, nhưng có ngờ đâu lại đến chuyện gớm chết như thế này. Ông chơi ác quá. Rõ cái mặt nhăn, không thể nào chệch được !

Chỉ tội nghiệp con mèo. Con mèo này lại là con mèo đẹp nhất nhà. Ông Cả

đã toan cầu với bà Ông nói :

– Mợ không cần thận một tí nào. Thế trước khi luộc bánh, sao không xem cho kỹ lưỡng ?

Bà Cả suýt khóc vì thương mèo cũng có, mà vì sợ trận đấu khẩu sắp xảy ra cũng có. Ba mươi tết rồi mà trong nhà vẫn không yên. Vậy mà nào có phải lỗi tại bà cho cam ! Bà nhón tay cầm cái đuôi mèo để ra một góc sân. Con mèo mẹ xán đến gần. Nó liếm con nó. Ông Cả tức quá – tức vì cái tai nạn mới xảy ra mà tức cả vì con mèo mẹ liếm con chưa chắc đã vì thương con, có lẽ chính vì tại mình con mèo con có dính mỡ bánh chưng nấu bằng nước suýt mèo. Ông đá con mèo một cái băng ra cửa bếp.

Mãi sau, ông Cả mới nghĩ đến bánh chưng. Ông Cả bàn :

– Trời ơi ! Không việc gì. Bây giờ người ta ăn thịt chuột thịt mẻo chán ra đấy. Cái nôi bánh chưng kia ăn cũng được !

– Khiếp ! Cậu nói nghe mà khiếp ! Ăn, tôi chịu. Mà còn cúng ông bà ông vải chứ !

Ông cả Hải nảy ra một tư tưởng khác :

– Thôi, mai mua bánh chưng ở hàng giò. Chỗ này đem vứt sọt rác là xong cả.

Bà Cả Hải không chịu phao phí thế. Bà phản đối. Ông tức mình đi ngủ.

Sáng hôm ấy là 29 tết. Bà biết rằng ông Tín Hưng phải đi làm hết hôm nay. Bà sang chơi bà Tín Hưng lúc ông Tín Hưng vừa lên xe ra sở. Bà bảo bà Tín Hưng rằng :

– Tôi gói được mấy chục bánh chưng ngon quá. Hôm nọ ông nhà sang chơi khen mãi. Bà có lấy, tôi để bà một ít, nhà tôi dùng không hết.

Bà Tín nghe thấy nói chồng khen thì mua ngay hai chục. Bà cả Hải gọi người nhà về lấy ngay bánh và lấy ngay tiền lúc ấy. Đáng lý ra hai chục bánh chỉ bán độ bảy đồng là phải. Nhưng bà lấy tám đồng rưỡi – chỗ đồng rưỡi thừa đó là tiền con mèo mà lại !

Ông Tín Hưng vẫn không hay nói chuyện sỏi vợ. Vợ ông lại lắm điều nên đến tận hôm mồng một...

Mùng một tết năm nay cúng lễ xong rồi, bà Tín Hưng xắt bánh cho chồng ăn. Bà nói :

– Cậu ăn bánh năm nay có hơn mọi năm không ? Mọi năm, mua của hàng giò, bánh họ làm không kỹ mà nhân ít đậu...

– Thế năm nay mua của hàng giò khác ?

– Không. Bà Cả Hải bà ấy để lại cho.

Ông Tín Hưng vừa tợp rượu vừa khen rồi rít. Ông nhắc lại cho vợ biết hôm bà Cả gói bánh ông cũng có sang chơi. Ông xem gói bánh mãi. Hôm ấy ông cả Hải đi vắng. Bà Cả phải đi gọi về.

Thế rồi thì... thế rồi thì ông nhớ đến chuyện con mèò ! Ông tái mặt hét lên một tiếng. Ấy may mà ông chưa ăn no đấy. Nếu lúc ấy mà ông no thì, thì... của thiên đến giả địa mất thôi ! Ông ọe, ông khạc và ông bảo dọn mâm lập tức. Nếu

hôm nay không phải là mồng một tết thì ông quyết bay sang nhà ông Hải để đốt nhà đi cho đã giận. Mà đốt nhà ông Hải cũng chưa đủ ! Ông phải giết. Ông muốn phá hết cả đồ đạc đi. Ông muốn bằm vằm câu đối hoành phi, bàn thờ nhà ông Hải, rồi thì ước gì ông mắc một bệnh nặng để mưa lên đầu hai vợ chồng tên khốn nạn kia.

Chết một cái hôm nay lại là mồng tết. Muốn đi xe ra Sông Cái tự tử cũng không được vì nhà chưa có ai xông đất, mở cửa đi không tiện ! Nhưng mà ăn bánh chưng nấu bằng nước suýt mè. Không được ! Ông Tín Hưng là một tay sành ăn : ông có thể ăn thịt bò, thịt thỏ, thịt cáo, thịt cây được nên người ta mời ông xơi. Có lần một người bạn đã thết ông thịt quạ và một lần khác ông đã thử

ăn thịt ngựa. Nhưng thịt mèò ! Nhưng thịt mèò ! Không phải là ông chê mèò bẩn. Nhưng tưởng tượng đến lông nó thì ông muốn nôn mật xanh mật vàng ra. Lông ấy ướt át, bầy nhầy, mà lại hầm lên với lá chuối thì thực tởm. Cả nồi bánh chưng nấu bằng nước suýt mèò đem cúng ông bà ông vải rồi lại ăn vào miệng ! Ông tưởng như từ giờ đến chết ông không thể nuốt được một miếng gì vào cuống họng !

Ông nóng bừng cả người lên như vừa uống năm cốc rượu rum pha với Sủ quốc công. Ông không đứng vững nữa. Ông vào buồng ngủ vì trong buồng ngủ không có người. Ông muốn chết trong xó xỉnh như một con chó khổ. Ông chống hai khuỷu tay lên bàn. Bàn tay ông che lấy hai mắt. Ông không sợ rông gì cả.

Ông khóc. Và dầm dất đi ra cái then cửa lại cẩn thận rồi, ông chửi văng cả trong buồng ngủ lên... một mình !

VŨ BẰNG

